

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

Enbiya, 21/107

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ لَا يَرْحَمُ النَّاسَ

Buhari,Tevhid,2

MERHAMET EĞİTİMİ

Aziz Kardeşlerim!

Alemlere rahmet Efendimize bir ayet nazil oluyor: "...Hayır hayır! Doğrusu yapıp ettiklerinden dolayı kalplerinin üzeri pas tutmuştur."¹ Bazı sahabiler kalbin pas tutmasının ne demek olduğunu, bu mecâzi vurgunun ne ifade ettiğini anlamakta güçlük çekiyorlar. Bunun üzerine Allah Resulü şöyle buyuruyor: "Kul bir günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta oluşur. Bundan vazgeçip tövbe ve istiğfar ettiği zaman kalbi parlar. Günahattan dönmez ve bunu yapma ya devam ederse siyah nokta arttırılır ve sonunda tüm kalbini işgal eder. İşte Allah'ın kitabında; 'Hayır hayır doğrusu yapıp ettiklerinden dolayı onların kalpleri pas tutmuştur.' diye anlatılan pas budur."²

Kardeşlerim, işte bugün tam da bu yürek paslanmasını ve kalp kararmasını yaşamaktayız. Zira, suyun topraktan çekilmesi gibi, merhamet de insanlığın vicdanından hızla çekiliyor. Merhametin açtığı boşluğu, şiddet, öfke ve zorbalık doldurmaktadır. Ahlaki yozlaşmalar ve vicdani duygulardan yoksunluk hayatın her alanında gün geçtikçe artıyor. İnsanlık bu hengâmede var oluş ve yaratılış hikmetinden uzaklaşıyor. Şiddet maalesef; kültür, inanç, ırk ve coğrafya tanımaksızın bütün dünyayı kasıp kavuruyor. Hemen her günümüzü, zulüm, cinayet ve haksızlıklara şahit olmanın vicdanımızda açtığı yaralar ve yüreğimizde bıraktığı sızılarla yaşamaktayız.

Evet, Değerli Kardeşlerim!

Bütün bunlar insanlığın en önemli değeri olan merhametin ferdi ve toplumsal hayatımızdan uzaklaşmaya başladığının göstergesi değil midir? Gerçekten bugün evimizde, sokağımızda, işyerimizde, uzak ve yakın çevremizde merhamete ne kadar muhtacız. Evladımız bizden şefkat ve merhamet eli bekliyor.

Ailemiz, arkadaşımız, komşumuz, yetimlerimiz, yaşlılarımız, gençlerimiz, engellilerimiz, fakir ve fukaramız hatta tahrip edilen çevremiz bile bizden merhamet beklemektedir.

Dünyaya gözlerini açmadan katledilen bebekler, yalnızlığa terk edilmiş anne-babalar, sokakları mesken edinmiş saksız çocuklar, kurşun ve bombalara hedef olan masumlar, derin bir ıstırapla "merhamet eli nerede?" diyorlar...

Oysa; "Komşusu açken tok olarak sabahlayan bizden değildir"³,

"Küçüklerimize sevgi, büyüklerimize saygı göstermeyen bizden değildir."⁴,

"Haksız yere bir serçeyi öldüren Cenab-ı Allah kıyamet gününde hesap soracaktır."⁵ buyurmamış mıydı merhamet peygamberi?

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimizin mesajları evrendeki her varlık için hayattır, rahmettir. Öyle ki, Peygamberimiz âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Müslümanlar olarak rahmet ve merhameti prensip edindiğimizi ilan için, Allah'ın Rahman ve Rahim sıfatlarını zikirle başlarız, her söz ve her işimize... Gönüllere sirayet eden rahmet, kâinatı ve içindeki her şeyi kucaklayan bir merhamete dönüşür. Böyle bir gönül, sadece insana değil; bitkiye, hayvana hatta eşyaya merhamet nazarıyla bakar. Karıncayı dahi incitmenin merhametsizlik olduğunu bilir. Gerçek şu ki, ilahî rahmetin tecelli etmediği yürekler merhametten yoksundur. Merhametsiz gönüllerde sevgi, şefkat, ülfet ve insaf bulunmaz. Nitekim, her davranışıyla bizlere rehber olan Âlemlerin efendisi; "Merhamet ancak kalbi katılmış inançsız bedbahtların kalbinden kaldırılmıştır."⁶ buyurarak bu acınası duruma dikkatlerimizi çekmektedir. Öyleyse insanlık olarak bugün, topyekûn bir yürek terbiyesine ve merhamet eğitimine ihtiyacımız vardır.

Kardeşlerim!

Başkanlığımız bu yıl Kutlu Doğum Haftası etkinliklerinin ana başlığını, "Hz. Peygamber ve Merhamet Eğitimi" olarak belirlemiştir. Bu vesileyle Peygamberimizin örnekliğinde, toplumun her kesiminde çokça muhtaç olduğumuz fiilî bir merhamet seferberliği hedeflenmektedir. Şüphesiz merhametten maksat, sıradan bir acıma duygusunu öne çıkarmak değildir. Merhamet eğitimi, kalbin basiretini açan, eşyaya ve kainata gönül gözü ile bakmayı sağlayan bir eğitimidir. Merhamet eğitimiyle, kalpleri kin, öfke, intikam, şehvet, ihtiras gibi hastalıklardan temizleyerek yürekler arası şefkat ve merhamet şebekesi kurmak amaçlanmaktadır. Özünü sevgi ve merhametin oluşturduğu bu eğitim de; rahmet peygamberinin mesajlarını doğru anlamak, üzerinde düşünmek ve şiddetin açtığı yaralara merhem olarak sürmekle mümkün olabilir.

Kardeşlerim!

Geliniz, merhameti tüm ilişkilerimizin odağı yapalım... Yavrularımız, bir çiçeğe, bir hayvana, tabiata ve insana merhamet nazarıyla bakabilsin... Muhtaca merhamet elini uzatabilsin... Komşumuzla gerektiğinde bir ekmeği paylaşabilmek, onu selam ve tebessüm ile karşılamak, merhametimiz olsun... Elimiz; sahipsiz, yetim ve öksüzün başını şefkatle okşayabilsin... Kainatta merhametsizlikten kaynaklanan her çığlık vicdanımızda yankılsın...

Hutbemizi, Rahmeten li'l âleminin bir sözüyle noktalayalım:

"İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez."⁷

¹ Mutaffifin,83/14

² Tirmizi "Tefsirü'l Kur'an" 74, H.no:3390

³ Hakim, Müstedrek, II, 12

⁴ Tirmizi, Birr, 15; Ebû Dâvûd, Edeb, 66

⁵ Nesâi, Dahâyâ, 42

⁶ Hakim, Müstedrek, "Tevbe ve İnâbe" H.no:7632

⁷ Buhari, Tevhid, 2

İLİ : GENEL
AY-YIL : EKİM - 2011
TARİH : 21.10.2011

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ

لَهُمُ الْجَنَّةَ

Tevbe, 9/111

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوَدِدْتُ أَنِّي أُقْتَلُ فِي سَبِيلِ

اللَّهِ ثُمَّ أَحْيَا، ثُمَّ أُقْتَلُ ثُمَّ أَحْيَا، ثُمَّ أُقْتَلُ ثُمَّ أَحْيَا، ثُمَّ

أُقْتَلُ.

AZİZ ŞEHİTLERİMİZE...

Bir cenaze gördüğü zaman “Sen git, biz de geliyoruz...” derdi Ebu’-d-Derda’ hazretleri...

Kardeşlerim!

Cenazelerimiz, bizim istikbalimizdir. Bugün biz onları uğurlarız; yarın da başka kardeşlerimiz ilahî rahmetin kucağına tevdi ederler bizi. Uğurladıklarımız arasında öyleleri var ki, biz onlara ölü demeyiz. Çünkü onlar şehitlerimizdir. Biz onlara ölü demesek de, diyemesek de, acılarını kalbimizin ta derinliklerinde yaşarız. Onlar bizim babamızdır, kardeşimizdir, eşimizdir, evladımızdır. Onlar bu ülkenin doğusundan, batısından, köyünden veya kentindedir. Kim olurlarsa olsunlar, nereli olurlarsa olsunlar, onların her biri, hepimizin şehididirler. Bu toprakların üzerine bir damla şehit kanı düştü mü, acısı bütün vatani sarar, ıstırap bütün milletin yüreğini sızlatır.

Kardeşlerim!

Biz her bir şehidimizin acısını ayrı ayrı duyarız. Her şehid haberiyle yüreğimizden bir parçanın daha koptuğunu hissederiz. Biliriz ki; “**Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır**” inancı acımızı hafifleten teselli kaynağımızdır. Bu yüzden feryat etmeyiz, bağırp çağırmayız, taşkınlık yapmayız, alkışlarla, tezahüratlarla cenazelerimizi gösteriye çevirmeyiz. Acımız ve öfkemiz, bizi vakarımızdan, ağırbaşlılığımızdan uzaklaştırmaz. Öteden beri biz, şehitlerimizi, bir büyük milletin uğurlayışıyla uğurlarız: Tıpkı Rasulullah (s.a.s.)’ın ve onun sahâbilerinin yaptığı gibi. Onlar nice şehitlerini toprağın bağrına verdiler de mü’mine yakışan vakar ve olgunluktan asla taviz vermediler.

Kardeşlerim!

Bizler şehitlerimize dua ederken, onlardan da müjde alırız. Zira onlar, Allah’ın kendilerine vaat ettiği müjdeye kavuşmuş, bunu bizzat görmüş, ebedî saadetin nimetlerini bilfiil tatmaya başlamışlardır. Çünkü onlar “Allah yolunda öldürülenleri ölü sayma. Onlar hayattalar ve Rablerinin katında rızıklanıyorlar. Allah’ın kereminden onlara bağışladığı nimetlerin mutluluğu içinde, arkalarında olup da henüz kendilerine katılmamış kardeşlerine, onlar için hiçbir korku olmayacağını ve hiçbir şey için üzülmeceklerini müjdeliyorlar...”¹ İlâhi kelâmının muhatabı ve “Şüphesiz Allah, mü’minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır...”² beşâretinin güzide temsilcileridir.

Rahmet Peygamberi ise; “Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşp öldürülmeyi, sonra diriltilip yine öldürülmeyi, sonra diriltilip yine öldürülmeyi ne kadar çok isterdim.”³ buyurarak şehitliğin yüceliğine işaret etmiştir.

Kardeşlerim!

Son günlerde güvenlik güçlerimizi hedef alan menfur saldırılar neticesinde şehit olan evlatlarımıza Cenab-ı Hak’tan sonsuz rahmet, yaralılara acil şifalar, kederli ailelerine, yakınlarına, sevenlerine ve Aziz Milletimize başsağlığı, sabır ve metanetler diliyorum.

Bu menfur saldırılar, Aziz Milletimizin ‘**daha çok kardeş olma**’ ve beraber yaşama azim ve kararlılığını ziyadesiyle arttıracaktır. Milletimizin birlik, beraberlik, huzur ve kardeşliğini bozmayı hedefleyen bu saldırıları gerçekleştirenler sahip olduğumuz kardeşlik ruhu ve iradesi karşısında emellerine asla ulaşamayacaklar ve hüsrana uğrayacaklardır. Gün, bu büyük acımızı yüreğimizin derinliklerinde hissederken, kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi tüm dünyaya gösterme, sabır ve metanet ile Aziz Şehitlerimize dua etme günüdür.

Bu vesileyle evlatlarını bu ülke için feda eden ailelerimizin acısını yürekten paylaşıyor, şehit evlatlarımıza bir kez daha Yüce Allah’tan rahmet diliyorum.

¹ Âl-i İmran, 169-171

² Tevbe, 111

³ Buhârî, Temenni, 1.

İLİ : TÜRKİYE GENELİ
AY-YIL : EKİM-2011
TARİH : 28.10.2011

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَنبَلِّغَنَّكُمْ بَشِيرًا مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقِصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ

وَالْأَنْفُسِ وَالْثَمَرَاتِ وَبَشِيرِ الصَّابِرِينَ.

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّمَا الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الْأُولَى

MÜMİNLER TEK BİR VÜCUT GİBİDİR

Muhterem Kardeşlerim!

Millet olarak geçtiğimiz Pazar günü Van ve Erciş'te meydana gelen depremin üzüntüsünü yüreklerimizin derinliklerinde hissetmekteyiz. Öncelikle, depremde canlarını kaybeden kardeşlerimize Cenab-ı Hak'tan rahmet diliyorum. Yaralı olanlara acil şifa; yakınlarına, meşakkate ve sıkıntıya karşı güçlü, dirençli ve sabırlı olmalarını Yüce Mevlâ'dan niyaz ediyorum. Yüce Rabbimiz böyle musibetlerden milletimizi ve tüm insanlığı muhafaza eylesin!

Kıymetli Kardeşlerim!

Hangi sebeplerle olursa olsun, tabii afetlere karşı maddî ve manevî bütün tedbirleri almak gerektiği her türlü izahtan vârestedir. Ancak, meydana geldikten sonra onları doğru okumak, doğru anlamak ve doğru yorumlamak da en az birincisi kadar önemli, imanî ve insanî bir görevdir. Var oluşun nihaî anlamını idrak eden, hayatın bir imtihan olduğuna inanan, ölümün yokluk ve hiçlik anlamına gelmediğini bilen müminler için depremleri ve her türlü musibeti anlamak ve yorumlamak zor olmasa gerektir.

Kur'an'ın 'zelzele' dediği bu hadiseyi, sadece fay hatlarıyla okumak, sadece bir doğa kanunu deyip geçiştirmek, tesadüflerle izah etmek asla doğru değildir.

Yüce Dinimizin öğretilerine göre bu tür musibetleri değerlendirirken dikkat edilmesi gereken iki husus vardır:

Birincisi, bu tür musibetleri insanoğlunun sorumluluğunu ortadan kaldıracak şekilde yorumlayamayız. Dolayısıyla yaşadığımız bu hadiseden ibret alarak binalarımızı sağlam yapmalıyız. Peygamber Efendimiz (sav)'in ifadesiyle yaptığımız her işi 'en güzel ve en sağlam' bir şekilde yapmalı sonra Allah'a tevekkül etmeliyiz.

İkincisi, bu tür hadiseleri Rabbimizin kudretini yok sayarak yorumlayamayız. Zira insanın sorumsuzluklarından neş'et eden musibetleri, sorumluluklarını ortadan kaldıracak şekilde yorumlamak ne kadar yanlışsa, tabii musibetleri de yaratıcı kudreti yok sayarak yorumlamak o derece büyük bir hatadır.

Kardeşlerim!

Eğer musibetlerin denenmek, sınanmak ve imtihan edilmek gibi bir anlamı varsa bilinsin ki, şu andan itibaren bu imtihan, Van ve Erciş depreminde canlarını ve mallarını kaybeden kardeşlerimiz için değil; henüz yeryüzü zemininde dolaşabilen bizler içindir. Dolayısıyla bizlere düşen üç görev bulunmaktadır:

Birincisi, sabretmektir. Hutbemin başında okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz bizleri, açıklıkla, korku ile mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmek suretiyle imtihan edeceğini bildiriyor ve bu imtihanlara karşı sabırlı olanların müjdelenmesini emrediyor.¹

Sevgili Peygamberimiz (sas) de "Sabır ancak (musibetin) ilk vurduğu andadır."² sözleriyle, yaşanan musibetlerin ilk anında gösterilmesi gereken sabrın önemine dikkat çekiyor.

İkincisi, dua etmektir. Rabbimizi yanımızda hissedercesine O'na yalvarmak, yakarmak. Zira dua, müminin en büyük serveti, en büyük hazinesidir.

Üçüncüsü, milletçe dayanışmadır. Herhangi bir yerde bir kardeşimizin başına bir musibet geldiği zaman Resûl-i Ekrem'in; "Bütün mü'minler tek bir vücut gibidir." fermanı gereğince milletçe o musibetin acısını kalbimizin ta derinliklerinde hissetmek gerekir.

Değerli Kardeşlerim!

Sadece ülkemizde değil dünyanın neresinde bir gözyaşı, bir sıkıntı, bir musibet olsa milletimizin birlik, beraberlik, yardımlaşma, dayanışma ve kardeşlik duygularının harekete geçmesi her türlü takdirin üzerindedir. Nitekim deprem meydana geldiği andan itibaren doğusuyla-batısıyla, kuzeyiyle-güneyiyle topyekûn bütün milletimizin aynı hüznü paylaşması, aynı acıyı hissetmesi gönül dünyamızın fay hatlarının ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha göstermiştir. Unutulmasın ki, en büyük deprem, en büyük sarsıntı insanların inanç dünyalarında, kalplerimizin ve yüreklerimizin fay hatlarında meydana gelen, dünyamızı da ahiretimizi de yok edecek sarsıntılardır. Mühim olan yeryüzündeki sarsıntılar sebebiyle Allah'a olan imanımızda ve gönül fay hatlarımızda bir sarsıntı meydana gelmemesidir. Yüce Rabbimiz aziz milletimizin kalbinden ve yüreğinden bu birlik, beraberlik, kardeşlik ve dayanışma ruhunu hiçbir zaman eksik etmesin.

Kardeşlerim!

Bu vesileyle pek çok yardım kampanyasının başlamış olmasından büyük bir memnuniyet duyuyoruz. Diyanet İşleri Başkanlığı olarak, bu kampanyalara bir nebze olsun destek olabilmek amacıyla bugün Cuma namazının akabinde sevgi, muhabbet ve kardeşlik yüklü yardımlarınıza aracılık etmek istiyoruz. Cenâb-ı Hak şimdiden yapacağınız tüm yardımları dergâhında kabul eylesin.

Hutbeme son verirken, yarın 88. yılını idrak edeceğimiz Cumhuriyet Bayramınızı tebrik ediyor, bu vesileyle bütün şehitlerimizi rahmetle yâd ediyor, Yüce Mevlâ'dan birlik ve dirliğimizi daim eylesin niyaz ediyorum.

¹ Bakara, 2/155-156.

² Buhari, Cenaiz, 32.

İLİ : GENEL
AY-YIL : KASIM-2011
TARİH : 06.11.2011

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَاءُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ ...

Hac, 22/37

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ كَانَ لَهُ سَعَةٌ وَلَمْ يُصَحِّحْ فَلَا يَقْرَبَنَّ مُصَلَّائَنَا³

KURBAN BAYRAMI

"Şüphesiz güçlkle beraber bir kolaylık vardır. Gerçekten, güçlkle beraber bir kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince diğerine koyul. Ancak Rabbine yönel ve yalvar."¹ Böyle buyuruyordu Yüce Mevlâ Hz. Peygamber (s.a.s.)'in şahsında bütün mü'minlere...

Kardeşlerim!

Önce vatan evlatlarının şehâdet haberleri, ardından Van depreminin üzüntüsü sarmışken bütün yurdu, Rabbimizin beşâreti olan Kurban Bayramına erişmiş olmanın huzur ve mutluluğunu yaşamaktayız.

Ne güzel bir tablodur ki aziz milletimiz, bütün olumsuzluklara rağmen sıkıntılar karşısında tek yürek olmuş, birlik, beraberlik ve kardeşlik duygularımızın ne denli güçlü olduğunu bir kez daha göstermiş ve bu kutlu bayramı haketmiş olmanın haklı gururunu bizlere yaşatmıştır.

Kardeşlerim!

Kurban, Allah yolunda samimiyetin, fedakârlığın, cömertliğin ve teslimiyetin ifadesidir. Mü'minler kurban kesmekle, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'in hatıralarını tazelemekte ve gerektiğinde kendilerinin de aynı teslimiyet ve fedakârlığa hazır olduklarını göstermektedir.

Kurban, et ihtiyacı nedeniyle hayvan kesimi değil, aksine "Allah'a onların ne etleri, ne de kanları ulaşır; fakat sizden Allah'a ulaşan yalnızca takvanızdır."² ilahî hitabı gereği Allah rızası ve kurbiyyeti gözetilerek bir ibadetin yerine getirilmesidir.

Kurban, değerlerine yabancılaşan insanın başta Allah'a, kendisine, tabiata, canlıya, cansıza ve her şeye karşı yabancılaşmanın önüne geçmek için emredilmiş bir ibadettir.

Kurban, dünyevileşmeye karşı ilahi bir uyarıdır aynı zamanda. Modern hayatın bireyciliğe ve ben merkezli anlayışa mahkûm ettiği insanı, "İnsan insanın cennetidir"³ inancına götüren bir ibadettir.

Ve kurban, Rahmet Peygamberinin tesis ettiği sevgi medeniyetinin çocukları olan bizlerin,

**"Ben gelmedim kavga için
Benim işim sevi için
Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim ."**

dizeleriyle; hiçbir etnik, siyasi ve mezhepsel fark gözetmeden, kardeşçe yaşamamız için gönüller inşa etmeyi salık veren bir ibadettir.

Kardeşlerim!

Bu bilinç etrafında idrak edilen Kurban ibadeti, her birimizi İbrahim ve İsmail olmaya götürecektir ve Rabbimizin sunacağı sonsuz ve sınırsız lütuflarla bayram yapacağız.

Bugün bayram günü, yakınlaşma günü...
"Allah'ım sen ne emredersen emrine âmâdeyim!" diyebilme günüdür bugün...

Bir hak dostunun;

**"Yılda bir kurban keserler halk-ı alem iyd için,
Dem be dem saat be saat ben senin kurbanınem!"**
hakikatinin sırrını anlama günüdür bugün...

Kardeşlerim!

Gün, kimsesizlerin kimsesi olma günüdür...

Vatanı için babasını kaybeden şehidimizin yetimine baba, eşine kardeş, anne babasına evlat olma günüdür bugün...

Depremde anne babasını kaybetmiş öksüz ve yetimlere sahip çıkma, çocuklarını kaybetmiş anne babalara evlat olma, akrabasını kaybedenlere akraba olma ve dertleriyle hemdert olma günüdür. Böylece sevinç ve tasayı paylaşan yekvücut bir millet olma günüdür.

Huzurevlerinde ve sosyal hizmet kurumlarında gözleri kapılarda olan mahzun gönüllere evlat, anne baba ve kardeş olup hayır dualarını alma günüdür.

Bu vesileyle idrak edeceğimiz Kurban bayramının birlik, beraberlik, kardeşlik ve kurbiyyetimize vesile olmasını niyaz ediyorum. Vatan için şehit düşen vatan evlatlarını minnetle yâd ediyor, depremde kaybettiğimiz kardeşlerimize sonsuz rahmet, yakınlarına ve milletimize de başsağlığı diliyorum. Şu an kutsal topraklarda "**Lebbeck**" nidalarıyla ilahi rahmete mazhar olan kardeşlerimizin haclarının mebrur olmasını da Yüce Mevlâ'dan niyaz ediyorum.

Ömrünüz kurban, ahiretiniz bayram olsun.!

¹ İnşirah, 94/ 5-8

² Hacc, 22/37

³ Ebû Davûd, Salât, 239

İLİ : GENEL
AY-YIL : KASIM-2011
TARİH : 25.11.2011

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ (58) يَتَوَلَّىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ

هُونٍ أَمْ يُدْأِسُهُ فِي الرُّءُوبِ الْأَسَاءِ مَا يَحْكُمُونَ (59)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ خُلُقًا

EŞİMİZ, EVLADIMIZ, ANNEMİZ: KADIN

Muhterem Müminler!

Erkek ve kadın olarak insan, Allah'ın yarattığı en mükemmel varlıktır. Şüphesiz insanın, erkek ve kadın olarak yaratılmasında sayısız hikmetler mevcuttur. Yaratılışın kanunu budur. Her şey çift olarak yaratılmıştır.¹

Kıymetli Kardeşlerim!

Kur'an-ı Kerim'de ve Sevgili Efendimizin dilinde, kadınıyla erkeğiyle Müslümanlar birbirlerini koruyan, birbirlerine destek olan, sevgi ve saygıyla hayatı paylaşan kardeşler ve dostlar olarak ifade edilmektedir. “Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, ihanet etmez, yalan söylemez ve onu sıkıntıda bırakmaz. Müslümanın kanı (canı), namusu ve malı dokunulmazdır, saygındır...”²

Kardeşlerim!

Şiddet, baskı ve aşağılama hayatın hangi alanında ve kime karşı olursa olsun büyük bir zulümdür ve suçtur. Yüce Rabbimiz bizden hayatımızı, adalet, sadakat, sorumluluk, dürüstlük, vefa, yardımlaşma, alçak gönüllülük ve merhamet gibi yüksek ahlaki erdemlerle donatmamızı istemektedir. Yalan, ihanet, sorumsuzluk, kibir, öfke, nefret ve işkence gibi eylemlerden ise kesin bir şekilde bizleri men

etmektedir. Zira, “Müslüman, Müslümanın elinden ve dilinden güvende olduğu kimsedir.”³

Kıymetli Kardeşlerim!

Sevgili Peygamberimiz kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla, genciyle, yaşlısıyla bütün insanlara büyük değer vermiştir. Bilhassa kadınlar ve kız çocukları konusunda özel tavsiyelerde bulunmuştur. Kadınların ve kız çocuklarının, şiddet, baskı ve aşağılamadan uzak tutulması için her fırsatta uyarılarda bulunmuştur. Zira kadın, insanlığın varlık sebebidir. Yüce Kitabımızda kadın; bütün insanlığın anası Havva'dır. Cesaret ve asaletiyle Asiye'dir. İffet ve temizliğiyle Meryem'dir. Sadâkat ve teslimiyetiyle Hacer'dir. Hayatın zorlukları karşısında eşine verdiği destekle Hatice'dir. Peygamber hikmetini kendisinde tevârüs ettiğimiz Âişe'dir. Nesli Pâki Muhammedî'nin annesi Fâtıma'dır. Cefakâr annelerimiz, vefakâr kız kardeşlerimiz, kader ortağımız çilekeş eşlerimiz olarak kadın her türlü hürmet ve saygıya layıktır. Nitekim Resul-i Ekrem Efendimiz; “Sizin en hayırlılarınız hanımlarına karşı en iyi davranmanızdır”⁴, “Sizden eşine karşı el kaldıranlarınız, hayırlı kimseler, iyi insanlar değildir.”⁵, “Kadınlarınızın hakları konusunda Allaha hesap vereceğinizi unutmayın. Çünkü onlar Allah'ın size emanetidir.”⁶ buyurmaktadır.

Muhterem Müslümanlar!Aziz Kardeşlerim!

Bugün insanlık, bilhassa kadın hakları konusunda büyük bir imtihan ile karşı karşıyadır. Dünyanın hala pek çok yerinde kadınlar; akıl almaz, vicdanlara sığdırılmaz baskı, şiddet ve zorbalıklara maruz kalmaktadır. Öteden beri kadınlarımıza ve kız çocuklarımıza yönelik baskı, şiddet ve aşağılamanın arkasında cehalet, kaba kuvvet ve kadın algısına dair bir takım yanlış ve köhne görüş ve düşünceler yatmaktadır. Aslında bütün bunlar cahiliyye devrinin anlayış ve düşünceleridir.

Nitekim, adalet timsali büyük halife Hz. Ömer, bu yanlış telakkiyi şu sözleriyle açık bir biçimde ortaya koymuştur: “Biz Cahiliyye döneminde kadınları insan yerine koymazdık.

İslam geldi ve bizden onlarla en iyi şekilde ilişki ve iletişim kurmamızı istedi. İşte o zaman biz, onların da bizim üzerimizde hakları olduğunu anladık.”⁷

Cahiliye insanının kadını aşağılayan tutum ve tavrını en çarpıcı ve etkileyici biçimde Cenab-ı Hak bize resmetmektedir: **“Onlardan birine bir kızının dünyaya geldiği müjdelendiğinde, içi öfke ile dolarak yüzü simsiyah kesilir! Kendisine verilen bu kötü haber yüzünden utanır ve eşinden dostundan gizlenirdi.”⁸**

İşte cahiliye insanının acınası ruh hali bu idi. Kadına karşı yönelen şiddet sebebiyle, çağdaş cahiliyenin ruh hali de bundan daha iyi değildir. Bunda kadını metalaştıran, onu eşya seviyesine indiren inkârcı-materyalist anlayışın payı unutulmamalıdır. Manevi değerleri yok sayan, hayatı hazcılığa indirgeyen yaklaşımın payı da inkâr edilemez. Kadın ve çocuğa yönelik şiddette, alkolizmin etkisi de göz ardı edilemez. Bilhassa, Batı muhitlerinde ortaya çıkan ve giderek dünyanın diğer bölgelerine de sirayet eden cinsellik ve şiddetin nesnesi haline getirilmiş kadınların, âhu enînleri, feryatları insanlığın vicdanını sızlatmaktadır. Bu realitenin ticari bir sektöre malzeme edilmesi de yürek burkan bir trajedidir.

İslam ise, bu algıyı tamamen tersine çevirmiş, kadın ve kız çocuklarının saygıya en layık kimseler olduğunu insanlığa öğretmiştir. Nitekim, Hz. Ömer’in oğlu Abdullah bu konuda şöyle bir tanıklıkta bulunmaktadır: **“Biz Peygamber(sas) zamanında hakkımızda vahiy indirilir korkusuyla, hanımlarımıza kaba davranmaktan ve onları incitici söz söylemekten çekinirdik. Maalesef Efendimizin(sas) vefatından sonra aynı duyarlılığı gösteremez olduk.”⁹**

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimiz, haksızlık ve zulmü asla sevmez. Zulüm ve şiddeti hoş gören hiçbir yaklaşımın, düşüncenin, geleneğin ve inanışın; kendisine Kuran ve Sünnet’te yer bulması mümkün değildir. Dinimizin hedefi, kadını ve erkeğiyle bütünleşmiş, ayrılığı ve parçalanmayı tasvip

etmeyen, herkesin hak ve hukukunun gözetildiği erdemli bir fert ve toplum inşa etmektir.

Kardeşlerim! Geliniz, kendimizden başlamak üzere, acısıyla, tatlısıyla ömrümüzü birlikte geçirdiğimiz eşlerimizi, ailelerimizi, komşularımızı ve tüm çevremizi elimizden, dilimizden, emin kılalım. Zira mümin, güven veren emin kimsedir. Geleneğimizdeki, **“karıncayı dahi incitmeme”** ilkesi hayatımızın vazgeçilmez düsturu olsun. Gönül kırmanın Kâbe’yi yıkmaktan daha büyük bir vebal olarak telakki edildiğini hiçbir zaman unutmayalım. Şiddet, hayatımızdan uzak olsun. Sevgi, saygı hoşgörü hayatımıza hakim olsun. Aziz kardeşlerim, kadını alçaltan milletlerin yükseldiğine tarih şahit olmamıştır.

¹ Zariyat, 51/49.

² Buhârî, Mezâlîm, 3; Müslim, Birr, 58; Tirmizî, Birr, 18.

³ Buhari, İman, 4-5; Müslim, İman, 64; Ebu Davud, Cihad, 2; Tirmizi, Kıyame, 52.

⁴ Tirmizi, Rada’, 11.

⁵ Ebû Dâvûd, Nikâh 42.

⁶ Müslim, Hac, 19.

⁷ Buhârî, Libâs, 31; Tefsîr 66, 2.

⁸ Nahl, 58/59

⁹ Buhârî, Nikâh, 81.

***Hazırlayan ve Redaksiyon:
Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü***

İLİ : GENEL
AY-YIL : ARALIK-2011
TARİH : 02.12.2011

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ سَيِّدَا شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ ...

KARBELA'YI ANLAMAK

Kardeşlerim!

Cennet kapılarının ardına kadar açıldığı ramazan ayı, mü'minlerin malı mülkü, makamı, şöhreti ellerinin tersiyle iterek kefen misali bembeyaz elbiselere bürünüp mahşer provası yaptıkları hac mevsimi derken, Rabbimizin hikmet ve rahmetine mazhar olmuş zaman dilimlerinden olan muharrem ayının içerisinde bulunmaktayız. Muharrem ayının, tarihimizde, kültürümüzde önemli bir yeri vardır. Zira, muharrem ayı hicret ayıdır. Muharrem ayı aşure ayıdır. Ve muharrem ayı bizlere, ciğerlerimizi dağılayan Kербela'yı hatırlatan aydır.

Kerbela; Resulümüz'ün “cennet gençlerinin efendileri”¹ sözüyle taltif ettiği, Hz. Ali ve Hz. Fatıma'nın iki ciğerparesinden biri Hz. Hüseyin efendimizin ve yetmişden fazla müminin şehit edildiği yerdir...

Değerli Kardeşlerim!

Asırlardır yüreklerimizi sızlatan, bağrılarımızı yakan bu elim hadise, Efendimiz'i ve O'nun Ehl-i Beyti'ni seven başta milletimiz olmak üzere bütün müminleri, derinden yaralamış, kalpleri incitmiştir. Kültürü, mezhep ve meşrebi ne olursa olsun bütün Müslümanları derin acılara gark etmiştir.

Nitekim, Kâzım Paşa ümmetin bu ortak hüznünü, şu dizelerinde gayet anlamlı bir şekilde dile getirir;

“Düştü Hüseyin atından sahrâ-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver, sultân-ı enbiyâya...”

Kerbela'da acımasızca şehit edilen Hz. Hüseyin ve yakınlarının, haksızlığa ve zulme karşı onurlu direnişleri, doğruluk adına samimi yürüyüşleri, bütün müminlerin gönüllerinde

unutulmaz izler bırakmıştır. Resûlullah Efendimiz'in torunlarına bu zulmü reva görenler ise; insanlığın ortak vicdanında mahkûm edilmişlerdir.

Aziz Kardeşlerim!

Muharrem, bizim için ortak bir hüznün ve matem mevsimi olduğu kadar, bir adalet, hikmet, hak ve hakikat sofrasıdır. Bizler bu hadisenin matemini tutarken, aynı acıların bir daha yaşanmaması için; Muharrem'i doğru okuyup anlamaya, müspet sonuçlar çıkararak ibret almaya ve yüce Rabbimizin; “**Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın...**”² emrine uygun hareket etmeye her zamankinden daha çok muhtacız.

Muharrem ayını; Hz.Hüseyin'in uğrunda canını feda ettiği hak, adalet, rahmet, merhamet, müsamaha ve şefkat duygularının yeniden ihyâsı ve Müslümanların muhabbet, kardeşlik ve beraberlik duygularının güçlenmesi için fırsat bilmeliyiz.

Nitekim, Muharrem ayında yaşadığımız aşure geleneğimiz, bu kardeşliğin en güzel örneklerinden biridir. Aşure; paylaşmanın, dayanışmanın ve birlikteliğin simgesidir. Aşure aşında bir araya gelen farklı nimetlerin, aynı ortak tada katkı sağladıkları gibi, milletimiz asırlardır birlikte yaşamının gereği olarak sevinç ve tasayı, muhabbet ve meşakkati paylaşmaya devam etmektedir.

Bu vesileyle, şehitlerin efendisi, rahmet peygamberinin çiçeği, cennet gençlerinin seyidi, ümmetin gözbebeği Hz. Hüseyin ve Kербela şehitleri başta olmak üzere, bütün şehitlerimizi rahmetle anıyoruz.

Ehl-i Beyt-i Mustafâ'nın muhabbetinin her daim yüreklerimizde bâki kalmasını, onlardan bize tevârüs eden insani ve ahlaki erdemlerin zihin ve gönül dünyamızı tezyin etmesini Rabbimizden diliyoruz. Geçmişte yaşadığımız keder ve acıların; yeni üzüntülere sebebiyet vermemesini, aksine bizleri birbirimize sevgi ve muhabbetle bağlamasını Cenab-ı Mevla'dan niyaz ediyoruz.

¹ İbn Mâce, Sunne, 11/4.

² Âl-i İmrân, 105.

**Hazırlayan ve Redaksiyon:
Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا

بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

نِعْمَتَانِ مَغْبُوتُونَ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، الصِّحَّةُ وَالْفَرَاغُ

ZAMAN BİLİNCİ

Muhterem Müslümanlar!

Belki de hiçbir din, hiçbir kültür ve medeniyet, zamana son hak din İslâm kadar önem atfetmemiştir. Zaman, Yüce Rabbimizin insanoğluna verdiği nimetlerin en başında yer alır. Yeryüzündeki birçok nimetin alternatifi veya yitirilmişse telafisi mümkün iken, geçen hiçbir ânın geri getirilmesi asla mümkün değildir. Önemine binaen Kur'an-ı Kerim'de bazı sureler; Asr, Duha, Leyl, Fecr, Cuma, Felak gibi zaman ifadelerine yeminle başlar, isimlerini de bu ifadelerden alır. Yine pek çok ayette; dehr, karn, asr, sene, yaz-kış, ay, gece-gündüz, sabah-akşam, kuşluk vakti, zeval ve gurub vakti, gece yarısı, ân gibi vakitlerden söz edilir. Bazen "süresi elli bin yıl olan bir günden"¹ bazen de "göz kırpması veya daha az bir zamandan"² bahsedilir. Yüce Rabbimiz öyle bir zamandan söz eder ki, o vakit insan henüz adı anılan bir varlık bile değildir.³ Yine Kur'an'da öyle bir saatten bahsedilir ki, kıyametin kopuşunun kastedildiği bu ânın ne zaman gerçekleşeceğini Allah'tan başka hiç kimse bilemez.⁴ İşte Cenâb-ı Hakk'ın bu iki zaman dilimi arasında insanoğluna verdiği kesintisiz nimetin adıdır zaman. Biz insanlar açısından ilk insan ve ilk peygamber Hz. Adem'le başlayan bu kesintisiz nimet, yüzlerce asırdır, binlerce neslin üzerinden akıp gitmiştir.

Kıymetli Müminler!

Dinimizdeki sorumluluk anlayışına göre; "Yüce Allah, kişiyi ancak verdiğinden ve ancak gücü nispetinde sorumlu tutar". Bu yüzdendir ki, her birimize ahirette sorulacak ilk soru, bir ayet-i kerimede de ifade edilen: "Dünyada ne ile meşgul idiniz? Ne yaptınız?" sorusu olacaktır.

"İki nimet vardır ki, insanların çoğu onları değerlendirme hususunda aldanmıştır: Sağlık ve boş zaman."⁵ buyuran Sevgili Peygamberimizin ahabından birine söylediği şu hikmetli tavsiyesi ne kadar mânidardır: "Beş şey gelmeden önce beş şeyin değerini iyi bil; ölümden önce hayatın, meşguliyetten önce boş zamanın, yokluktan önce varlığın, ihtiyarluktan önce gençliğin ve hastalıktan önce sağlığın"⁶

Ne var ki Allah ve Resulü'nün zamana verdikleri bu kıymet ve öneme paralel bir duyarlılığı bugün pek çok Müslümanda görebilmek maalesef mümkün değildir. Bırakın zamanın kıymetini bilmeyi, böyle bir nimet karşısında bizdeki duyarsızlık hatta vurdumduymazlık içler acısıdır. Oysa Müslümanlar olarak bizlerin sağlam bir zaman tasavvuruna sahip olmamız, zaman bilincini geliştirmemiz, zamanın bize verilen en değerli nimet olduğunu bilmemiz gerekmektedir. Ne yazık ki dilimize ve kültürümüze de yerleşmiş olan "zaman çok kötü!" "zaman öldürmek", "zamanım yok!" "zamane çocuğu!" "zaman sana uymazsa sen zamana uy!" şeklindeki söylenmeler, aslında zamana nasıl baktığımızın birer göstergesidir. Halbuki değeri bilindiği ve değerlendirildiği müddetçe zaman daima iyidir, mübarektir. Yaşadığı en küçük zamandan sorulacağı bilinciyle hareket edip zamanı değerlendirerek "iyi ve aydınlık" kılabacak da, aksini yaparak onu "kötü ve karanlık" hâle getirecek de biziz.

Sevgili Kardeşlerim!

İster hicrî, ister milâdî olsun, Kur'an-ı Kerim'de de ifade edildiği gibi; "Allah katında ayların sayısı on ikidir."⁷ Birkaç hafta evvel hicrî 1433 yılına girdik; inşallah Pazar günü de milâdî 2012 yılına gireceğiz. Aslında bu, süresinin ne kadar olduğunu bilemediğimiz ömrümüzden koca bir yılın eksildiği, başka bir ifade ile ölüm gerçeğine bir yıl daha yaklaştığımız anlamına gelmektedir. Tam bu noktada, geçirilen 365 günün ardından bir muhasebe yapılması gerekirken, yeni bir yıla kavuşmanın sevinç ve heyecanı ile sırf ötekine özenerek ve öykünerek daha ilk geceden zamanı öldürmek ne kadar da düşündürücüdür!

Oysa Yüce Rabbimiz, Resül-i Ekrem Efendimizin şahsında her birimize; "Bir işi bitirince diğerine koyul."⁸ buyurmaktadır. Yine bizim kültürümüze göre "İki günü eşit olan ziyadadır." Hutbemin başında okuduğum surede Yüce Allah şöyle buyurur: "Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip iyi ameller işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır."

Dolayısıyla Yüce Rabbimizden niyazımız, bize zamanı iyi plânlama ve iyi değerlendirme bilincini bahşetmesi; geçirdiğimiz yılın ve yılların iyi bir muhasebesini yapmamız; gireceğimiz 2012 yılının başta ülkemiz, gönül coğrafyamız ve İslâm âlemi olmak üzere tüm insanlığa barış, huzur ve mutluluk getirmesi; hayırlarla dolu bolluk ve bereketler içinde bir yıl olmasıdır.

¹ Meâric 70/ 4.

² Nahl, 16/77.

³ İnsan, 76/1.

⁴ A'raf, 7/187.

⁵ Buhârî, Rikâk, 1.

⁶ Hakim, el-Müstedrek, IV, 341.

⁷ Tövbe 9/36.

⁸ İnşirâh, 94/7.